

El sí i el no

Acabat el Sónar, ja és clar que una de les cançons de l'estiu serà *Per què no més parreu de la consulta per comptes de parlar de les coses quotidianes?* Els vincles no més aparentment aleatoris us relacionaran immediatament aquest títol amb el rap ciutadà *L'empresari que xiuxiuejava que marxaria, si Catalunya fos independent*, la banda sonora de *Compra't un casino, tributaràs menys!*, o les noves versions dels clàssics *Let it be* o *No et precipitis, no siguis pesat; ja ho farem el 2016*.

La reacció contra l'efervescència sobiranista ha estat tardana i maldestra. Tardana per la sorpresa provocada per la celeritat del procés, en plena crisi econòmica. Maldestra perquè Espanya, després del lífting de la Transició, ja es considerava un producte històric acabat i complet, que ja no calia repensar. Quan ja ets com volies ser, arribes a pensar que, per perpetuar-te, la memòria i la repetició dels tòpics són més efectives que la imaginació i la il·lusió al voltant d'una idea engrescadora de futur. Per això aquesta Espanya, que es veu com una construcció definitiva, es mostra tan rígida i contrària a qualsevol transformació. I per això, en una era de canvis, queden tan en evidència les limitacions seductores de la marca Espanya o la falta de projecte dels seus principals valedors.

La reacció ha estat tardana però els recursos esgrimits han estat i són impressionants. I de mica en mica han anat trobant una sintonia general. Ha fet l'efecte que el sobiranisme tenia l'estranya virtut de

proporcionar als diversos espanyolismes existents al mercat una percepció conjunta, clara i simultània d'allò que ara tenen en comú. A falta d'una proposta d'Espanya renovadora, democràtica, justa, flexible, plural, orgullosa de la seva diversitat i respectuosa amb les diferències internes, l'argument definitiu aportat ha estat, finalment, el de la *"indisoluble unidad"*. Inapel·lable. Segur que vostès no l'havien sentit mai. Segur que no seríem capaços de trobar cap precedent. Té un rerefons de filosofia política d'una novetat, d'una densitat i d'una sofisticació que aclaparen. *"Cataluña es España; como siempre lo ha sido"*, *"Cataluña es una parte de un todo, que es España"*, *"No concibo España sin Cataluña"*, *"Sin Catalunya sentiría que me amputan un brazo"*, etc.

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

Representa que aquestes afirmacions lapidàries, formulades en un to greu i solemne, ens haurien de fer renunciar al dret d'autodeterminació, al dret a decidir, a la sobirania, a ser un subjecte històric i polític de ple dret, a considerar la nostra cultura i la nostra llengua homologables a les dels altres... Representa que la seva intransigència ens hauria de fer tremolar i convèncer-nos per sempre –es tracta d'una *unitat de destí*, més enllà de la història– de renunciar definitivament a l'emancipació. Volen que decidim –sense decidir-ho, perquè ho tenim prohibit– que ens mantindrem per sempre més al servei del seu estat, que és el que ens vexa, ens menysté i ens espolia quan i com li convé. Acatats i acotats *sine die*. Que ens declarem políticament discapacitats. Definitivament subordinats.

L'orquestració del front contra la celebració de la consulta i l'organització de l'ofensiva contra la proposta independentista, a banda de reiterar el caràcter inamovible, essencial i providencial de la "unitat" espanyola, procura –com explica Salvador Cardús– "fer por i desmoralitzar". Però no ha estat capaç d'articular una invitació en positiu. No formula cap proposta nova; no exhibeix cap propòsit d'esmena; no procura seduir. Només remet al passat i a l'amenaça que, fora d'Espanya, tot seria pitjor: aïllament, decadència, irrellevància, vetats a Europa... Ells s'encarregarien de desencadenar les plagues i de fer anar el fuet. El bucle de l'etern retorn. Quants segles més?

Contraposat a aquest no, conservador i acoquinat, el sí mira endavant. Busca precisar el projecte. S'interroga i es compromet. Sap que el repte és immens, però està disposat a assumir riscos; convençut que qualsevol opció és preferible al sotmetiment i la dependència d'avui. El sí és fer-nos responsables del propi destí, al costat de la gent que ens envolta. El sí és la confiança en les pròpies energies. El sí és l'oportunitat per a les noves generacions d'organitzar una societat més digna, més justa, més lliure i més culta. El sí és l'opció dels que no tenen por, dels que s'han desacomplexat, dels que estan més pendents dels seus propis actes i objectius que d'evitar la fortuna dels altres... El sí acumula pluja i neu. I les aigües de la democràcia ja no recularan riu amunt.

La reacció espanyolista té una densitat i una sofisticació que aclaparen: "Cataluña es España, como siempre lo ha sido"

SUSANA SUBIRANA

El sí és l'oportunitat per a les noves generacions d'organitzar una societat més digna, més justa, més lliure i més culta